

Grósz Marcell bankigazgató	1086	915
Grüner István dr. ügyvéd	1391	2166
Juhász János kövezőmester	1064	1101
Moldván Lajos gyógyszerész	634	840
Nagy Ferenc gazdálkodó	1424	1625
Rainer Ferenc butorgyáros	1253	774
Salgó Péter gyógyszerész	690	758
Schultz Károly dr. ügyvéd	1759	1858
Schütz István földbirtokos	1612	1309
Singer István dr. ügyvéd	1052	3544
Somogyi Szilveszter dr. polgármester	695	775
Sőregi Mátyás dr. ügyvéd	911	898
Tonelli Sándor dr. kamarai főtitkár	690	486
Varga Dezső vaskereskedő	1840	3887
Winkler Elemér dr. ügyvéd	828	772
Lakó József dr. ügyvéd	691	639

Póttagok:

Várkonyi Ferenc ny. főművezető	1653	2363
id. Zombory Ferenc vendéglős	1226	2327
Kordás Mihály gazdálkodó	1709	2169
Sebestyén Endre mérnök	1116	2529
Stély Miklós cipésmester	1779	2197
Berze Árpád dr. törvényszéki bíró	721	—
Paul Adolf igazgató	1400	1627
Sebestyén József gépészmérnök	645	496

III. csoport
rendes tagok:

Ábrahám Ferenc építési vállalkozó	1008	4431
Barta Mihály gazdálkodó	816	924
Borbély József gyógyszerész	480	576

Csonka Gergely paprikakereskedő	789	3136
Csurik János művezető	678	760
Eisner Manó dr. ügyvéd	500	751
Erdélyi András építési vállalkozó	915	2551
Farkas János gazdálkodó	704	925
Gerle Imre dr. ügyvéd	993	811
Hullmann András irodasegéd-tiszt	672	920
Juhász István könyvkereskedő	976	852
Kapovics Mihály gazdálkodó	669	1128
Landesberg Jenő dr. kamarai titkár	769	680
Muntyán Valér ny. főellenőr	753	1202
id. Nyáry György vendéglős	814	814
Ottovay István építésmérnök	502	535
Pártos Ernő dr. ügyvéd	769	668
Pollák Manó kereskedő	1021	1464
Schaffer Viktor aligazgató	941	956
Szécsi Ferenc szabó	868	1323
Székely Gyula dr. ügyvéd	380	966
Vass Vince gazdálkodó	728	693
Vértess Miksa nagykereskedő	816	1182
Zsemberi Károly műkertész	884	1280

Póttagok:

Breuer Imre építésmérnök	872	960
Dietrich Fülöp háztulajdonos	695	1124
Gál József cipész	862	742
Kneffel Sándor gépészmérnök	668	828
Tornai Mihály hentes	697	693
Reitzer Lipót kereskedő	2353	1295
Onozó András háztulajdonos	892	1257
Hattyasi Gyula gazdálkodó	1182	1038

Az exportrakodó rendezésével kezdődik meg a szükségmunka

(A Délmagyarország munkatársától.) A polgármester határozata alapján hétfőn végre megkezdődik a szükségmunka, miután megérkezett a belügyminiszter 25.000 pengős utalvány az államsegély első részletére. A mérnöki hivatal utasítást kapott a polgármestertől, hogy hétfőn osszon be munkára annyi munkanélkülit, amennyit csak foglalkoztatni tud. A mérnöki hivatalban azonnal megkezdtek a szükségmunkák adminisztratív előkészítését. A program szerint a munka a Tisza-pályaudvar melletti exportrakodó rendezésével kezdődik meg. Ezt a területet még a nyáron jelölte ki a közgyűlés és akkor határozta el, hogy a mélyfekvésű területet a téli szükségmunkák keretében feltölteti.

A terület feltöltéséhez szükséges földanyagot a Boszorkánysziget környékéről bányászta ki és csilléken szállítják a helyszínre. Hétfőn a csillepálya kiépítése kezdődik meg. Ehhez a munkához egyelőre ötven munkanélkülit alkalmaznak, a sinek lerakása után kétszázötven munkás számára nyílik hosszabb ideig tartó munkaalkalom, mivel a csilléket emberi erővel vontatják a Boszorkánysziget és az exportrakodó között.

A szükségmunkák tervezete szerint a munkálatoknál turnusonként foglalkoztatják az inaségeket.

SOROK A NYUGDIJASOK IDEJÉRŐL

Öreg emberekről mondták valamikor, hogy sose mennének nyugdíjba, szinte várják, hogy ott haljanak meg a hivatalban. (Milyen szépen hangzik ebben az esetben a nekrológ címe: „Hivatásának gyakorlása közben!” Pedig véletlenül éppen a dohányszítójukat frissítették fel szüzdohánnyal.) Nem szabad tulozni azzal, hogy a hivatalos buzgóság dolgozott volna bennük, — egyszerűen megszokták a helyet, képtelenek voltak elhagyni. Ismertünk valamikor öreg urat, aki már az ötvenedik szolgálati évét taposta, tíz éve a nyugdíjjárulékot sem fizette, mégse akart visszavonulni. A kedves öreg voltaképpen hazulról menekült, ahol szenvedélyes takarításba kezdett korán reggel az élete párja, az idők kegyetlenségéből egyébként is házsártos matrónává alakulván át az egykori csucsi szája angyalból. Mikor aztán a bácsit sok ravaszsággal mégis rávették, hogy ne strapálja magát, ha ugyanazt az összeget kapja nyugdíjban is, amit így kap, a familia nem győzött panaszkodni, hogy milyen kegyetlenek azok a hivatali felsőbbbségek.

— Elkergették, mint a kutyát!

Nem is élt sokáig, nem tudott mit csinálni az idejével. Viszont a család a „korai halálát” is a felsőbbbség rovására írta s valósággal gyűlölte az utódját.

— Hogy mennyi a lelketlen ember!

Gyulai Pál találkozott egyszer korán reggel Berczik Árpáddal, aki a maga korának népszerű színműírója volt, azonkívül miniszteri tanácsos és sajtófőnök.

— Hova megy? — kérde tőle.

— A hivatalba.

— A hivatalba? Hiszen maga kitöltötte a negyven évi szolgálatát, úgy tudom, hogy nyugdíjazták is.

— Így van, feleli Berczik. csak hogy annyira

megszoktam az íróasztalom, hogy egyszerű levelet is csak annál ülve tudok megírni.

Mire a mérges kis öreg Gyulai álmélkodva csapta össze a két kezét.

— Itt van ni! Negyven éve keres egy jó vigjátéki figurát s nem talál. Persze, ha nem gondolt önmagára!

Mindez régen volt, ma már törvény szabja meg a korhatárt s akármilyen pompás erőben legyen is valaki, eljön az ideje, hogy át kell adni a helyét a következő generációnak. A korzón, meg a kaszinóban egész seregét látjuk a nyugdíjasoknak. Délceg, egészséges öregurak s pillanatig sem hiszszük róluk, hogy nem tudnák még mindig kifogástalanul, teljes szellemi képességük birtokában, elintézni a hivatali dolgaikat. Kétségtelen, hogy némiképp rezignációval nyugodtak bele a muszájba, de a parancsoló mai idők szava kegyetlenebb, mint máskor s ami lelki derűt kiosztott részükre a teremő, azt megőrzi továbbra is. Nyugdíjas állapotát majd csak az szégyelje, akit ezután küldenek el a szegényparagrafusnak nevezhető alapon, amely szerint nem ért a dolgához. (Micsoda nyüzsgés lenne, ha ezt a törvényt kiméletlenül hajtanák végre!)

Magánvállalatok, intézetek, dolgába is beleszól a törvény, ott sem nőhetnek a fák, — meg a tantemek — az égis, elég szomorú mindenképpen, hogy egzisztenciákat szüntetnek meg és járja a végkielégítés.

Azonban egészen furcsa újszerű esetekről is hallottunk. Kitalált valaki a teljes szolgálati idejét, nyugdíjazták s megköszönik az eddigi szíves jóindulatát.

— Elvezze a szabadságát, pihenjen.

Erre illető ur azt feleli.

— Jó, jó, de mihez kezdjek ezután?

— Amihez tetszik.

— Nézzék az urak, én nem tudok tétlenül élni. Egy garas többletet nem kérek, csak engedjék meg, hogy továbbra is bejárhasak az irodába s végezzem a dolgomat úgy, mint eddig. Kizárólag

a nyugdíjaimért.

Az urak összenéznek s nyomban közössé viláan agyukban a gondolat.

— Rendben van, ön mindig megbízható emberünk volt, legyen szerencsénk.

Nyugdíjas illető tehát ott marad s erre nyomban elboacsátanak egy kevés szolgálati idővel rendelkező hivatalnokot mint feleslegeset.

Mivel több hasonló esetet hallottunk már, — mennyi ilyen lehet még az országban! — felhívjuk rá azok figyelmét, akiknek lelkiismereti kérdés az ifjuság elhelyezése akár a természetes kiadás, a helyénvaló nyugdíjazás, vagy személyzet-redukálás folytatásaként. Ezzel a rendszerrel ugyanis ki lehet játszani a készülő törvényt, mert hiszen ha nem kerül pénzbe, annál népszerűbb. A törvények örök sajátossága, hogy nem a paragrafusok a fontosak benne, hanem a hézagok.

A legveszedelmesebbet, ime, prezentáljuk.

Elhisszük, hogy sok nyugdíjas, akit a hivatásán kívül smmi szellemi élet nem nyugtalanított, nem tud mit kezdeni a szabad idejével. Azért mégsem szabad elzárniok az utat az utánuk következők előtt.

Befejezésül elmondjuk a mai kort jellemző legjobb anekdotát. Nagyon is ide vág.

A nyugalmazott miniszteri tanácsos találkozik a nyugdíjas öreg titkárral.

— Hogy vagy, mit csinálsz?

— Sokáig hiányzott a hivatal, de segitettem magamon. Vásároltam egy szekérnyi kiselejtezett hivatalos aktát, az előadói izeket eldobom, így csak a beadványok, kérvények maradnak meg s azokat — elintézem újból.

A tanácsos szeme felvillan.

— Ragyogó gondolat! Ugyan kérlek, ha elintéztél egy stósz, hozd el, hogy aláírjam. Én se tudok mit kezdeni a szabad időmmel.

PRAKTIKUS EMBER
távolra és közelre egy
BIFOKAL SZEMÜVEGET
vissel. Győződjön meg szennázócs olcsó áraitól.
OKULARIUM KELLNER
KARASZ UCCA 3. SZAM

Az alkalmazottak természetbeni járandósága

A Munkaadók Szövetségének akciója

(A Délmagyarország munkatársától.) A Munkaadók Szövetségéhez több szegedi vállalat beadvánnyal fordult és rámutatott arra, hogy az alkalmazottaknak juttatott természetbeni járandóságokat, úgy a társadalombiztosítói járulékok, mint a kereseti adó szempontjából még a régebbi megállapítások szerint értékelik. Ez a régebbi értékelés az általános árlemorzsolódás következtében tulságos magas, ezért a vállalatok azt kéri beadványukban, indítson akciót a Munkaadók Szövetsége, hogy az alkalmazottak természetbeni járandóságát a tényleges viszonyoknak megfelelőleg értékeljék.

Ez az értékelés rendkívül fontos, mert hiszen az Országos Társadalombiztosító Intézet elnöksége a társadalombiztosítói járulékokat, a pénzügyminisztérium pedig a kereseti adót az értékelés alapján szokta megállapítani. A nagyobbösszegű értékelés arányában az alkalmazottakat magasabb napibérosszába sorozzák a társadalombiztosítói járulékok fizetésénél és ugyanígy a kereseti adót is a magasabb osztályozás alapján röjják ki. Ha ellenben a járulékokat és a kereseti adót a tényleges értékelésnek megfelelően állapítanak meg, akkor lényegesen kevesebbet kellene ezen a címen fizetnie az alkalmazottnak és a munkaadónak, mert hiszen a társadalombiztosítói járulékok és a kereseti adót a munkaadó és az alkalmazott felerészben közösen fizetik.

A Munkaadók Szövetsége megállapította, hogy a vállalatok kérése indokolt és elhatározta, hogy sürgős akciót indít a természetbeni járandóságok helyes értékelése érdekében. A Munkaadók Szövetsége megkeresi a kereskedelmi és iparkamarát, hogy intezzen felterjesztést a pénzügyminiszterhez, illetve az OTI elnökségéhez és kéri az alkalmazottaknak juttatott természetbeni járandóságok értékének a mostani viszonyokhoz mért megállapítását.